

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 464/2016
26.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.З., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног М.З., адвоката С.Л. и С.К., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 269/14 од 18.11.2015. године и Вишег суда у Панчеву Кж 375/15 од 02.03.2016. године, у седници већа одржаној 26.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног М.З., адвоката С.Л. и С.К., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 269/14 од 18.11.2015. године и Вишег суда у Панчеву Кж 375/15 од 02.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву К 269/14 од 18.11.2015. године окривљени М.З. је оглашен кривим да је извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од две године не учини ново кривично дело. Према окривљеном М.З. изречена је мера безбедности забране управљања моторним возилом „Ц“ и „Е“ категорије у трајању од три месеца рачунајући од дана правноснажности пресуде. Истом пресудом окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати ОЈТ Панчево 22.000,00 динара, а суду износ од 7.000,00 динара и на име судског паушала износ од 3.000,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Кж 375/15 од 02.03.2016. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.З., а пресуда Основног суда у Панчеву К 269/14 од 18.11.2015. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости су благовремено поднели браниоци окривљеног М.З., адвокати С.Л. и С.К., у

смислу члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду пред потпуно измењеним већем.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. ЗКП одржао седницу већа, у којој је размотрио списе предмета са захтевом за заштиту законитости бранилаца окривљеног, те је нашао:

Захтев за заштиту законитости нема законом прописан садржај.

Браниоци окривљеног у захтеву за заштиту законитости истичу да је побијаним одлукама и у поступку који је претходио њиховом доношењу повређено право окривљеног на правично суђење зајемчено чланом 32. Устава Републике Србије и Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода, те у том смислу су уз захтев доставили одлуку Уставног суда Уж 1157/2008 од 14.04.2011. године и одлуку Европског суда за људска права, Хадјианастасиоу против Грчке од 16.12.1992. године.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП је прописано да захтев за заштиту законитости се може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређено или ускраћено људско право и слобода окривљеног или другог учесника у поступку које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода и додатним протоколима, а то је утврђено одлуком Уставног суда или Европског суда за људска права.

Одредбом члана 484. ЗКП је прописано да у захтеву за заштиту законитости се мора навести разлог за подношење, а у случају из члана 485. став 1. тач. 2) и 3) овог законика мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Дакле, из цитираних законских одредби јасно произилази да у ситуацији када се захтев за заштиту законитости подиже из разлога прописаног у члану 485. став 1. тачка 3) ЗКП, односно због повреде или ускраћивања људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку, уз захтев се мора доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђено да је у предметном поступку окривљеном или другом учеснику у поступку повређено или ускраћено неко од људских права и слобода.

Како браниоци окривљеног уз захтев нису доставили одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђено да је окривљеном у предметном поступку који се водио пред Основним судом у Панчеву и Вишим судом у Панчеву повређено право на правично суђење зајемчено Уставом и Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода, већ су доставили одлуке Уставног суда и Европског суда за људска права, које се односе на неке друге поступке и учеснике у тим поступцима, то је Врховни касациони суд нашао да захтев браниоца окривљеног нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.